

DONANT PASSOS CAP A LA VIDA

Era la matinada del diumenge 6 de maig; quasi no feia fred i el cel estava molt estrellat. El centre comercial "Papallona" era un edifici molt extens de dues plantes (i garatge al soterrani). Com que era tan gran, comptava amb moltes portes d'entrada, pero només hi havia un guàrdia de seguretat. La façana estava feta de rajoles roges i de vidre transparent, era molt luxós i meravellós. Estava envoltat de zones d'aparcament, de fanals, i d'arbres. A l'interior, la primera planta es destinava a botigues i la segona estava plena de locals d'oci (bars, cines, gelateries, etc).

Enric era un home alt i prim, d'uns trenta anys; de cabells negres arrisats, amb pell morena i ulls xicotets i arrodonits. Pel seu aspecte físic semblava una persona esportista; portava un xandall i una motxilla a l'esquena. Era una persona tranquil·la i serena. La seua dona i ell s'havien quedat sense diners perquè havien estat acomiadats de la fàbrica i estaven a l'atur. La seua vivenda era un pis xicotet i nou, ja que l'havien comprat tres anys arrere. El pagament de la hipoteca els resultava ja impossible i van sol·licitar un ajornament per part del banc (que aquest no els va concedir); d'ací que fóra molt possible l'embargament. A més, acumulaven molts deutes amb diferents persones i s'havien vist obligats a acudir al menjador social. La parella estava molt angoixada en aquesta situació: ja no sabien què fer. A diari recorrien fàbriques, botigues, tallers, restaurants, etc. demanant qualsevol feina; però en cap lloc precisaven ningú.

Enric va visitar una joieria amb l'excusa de preguntar el preu d'uns rellotges; i aprofitant un descuit de la venedora, va amagar-se al servei, pujant-se a la tassa de vàter. Cinc hores després del tancament de la botiga, Enric va traure de la motxilla quatre ventoses i se les va col·locar als peus i les mans, per a desplaçar-se per les parets. D'aquesta manera no sonaria l'alarma. Amb un ganx va agafar tres estoigs de joies. Per a poder fugir es va ficar dins el conducte de l'aire condicionat, arrosegant-se fins arribar fora de l'edifici. Es va dirigir a l'aparcament, es va pujar al seu cotxe i se'n va anar amb gran velocitat.

S'escoltaven les veus i les rialles de quatre adolescents que es divertien assentats en un racó de l'aparcament del centre comercial després d'eixir del cine. La vesprada anterior havien estat

celebrant el quinzé aniversari de Sofia, una amiga molt simpàtica i jovial. Entre tots li havien regalat roba esportiva, llibres i un joc de taula. Ella va preparar un berenar en sa casa per a tots els companys de classe (encara que només van ser la mitat); van cantar i ballar fins a les nou. La festa va ser un èxit; tots se'l van passar molt bé. Després alguns van acudir a veure la pel·lícula "IT" i altres se'n van anar a la pista de birles. Valentí, Maria, Paula i Òscar tenien ganes de parlar sobre la pel·lícula i per això es van quedar conversant una estona en l'aparcament (les seues famílies els permetien arribar més tard a casa). Van estranyar-se de vore un home a eixes hores, però van pensar que era un vigilant de seguretat.

L'esdeveniment més destacat d'eixe diumenge era la celebració del partit d' hoquei (classificatori per a les olimpíades d'Algèria) entre les seleccions femenines de Mèxic i Espanya. Però en Pemiko (ciutat en què viu Enric), una de les notícies més important del diumenge va ser el robatori de joies al centre comercial "Papallona". Totes les forces de seguretat estaven en màxima alerta, amb l'objectiu de capturar els lladres abans de la seua fugida fora de la localitat.

El dilluns a l'institut "Joan Sebastià Bach" els quatre amics van comentar el succés i van recordar a l'home que eixia del centre comercial amb la motxilla. No sabien si aquell home que van veure era el lladre o no. Parlaren tots junts amb el director d'allò que havien vist la matinada del diumenge. El director va cridar els pares dels adolescents per a que li donaren permís per parlar amb la policia. Aquest va telefonar a la comissaria i al cap d'una hora vingué un agent de policia, que es va reunir amb ell i amb els quatre alumnes.

Valentí va contar que era prim, alt, atlètic i amb els cabells negres arrisats; Maria va dir que portava una motxilla roja a l'esquena; Òscar afirmà que tenia al voltant de trenta anys; Paula va recordar que portava un xandall blau i blanc. L' agent, amb les dades aportades pels xics, va retornar al seu lloc de treball. Amb el seu equip d'investigació van poder capturar Enric, que es trobava amagat a una casa abandonada, als afores d'una aldea al nord de la província. La descripció que van fer els estudiants coincidia amb les explicacions dels pobletans; aquestos es van estranyar de la presència d'un foraster en eixe lloc usat pels pastors com a refugi.

El director va rebre setmanes després una carta per als quatre alumnes, enviada des de la comissaria. Els policies es mostraren molt agraïts per l'actitud dels joves que aportaren una valuosa informació, la qual va resultar ser molt útil.. Després d'un judici, Enric va romandre a la presó un any que va aprofitar per aprendre un ofici.

Els primers mesos a la presó, Enric llegia molt (contes de misteri, d'histories, de terror i d'aventures, perquè li encantava aquest tipus de literatura), així s'entretenia i el temps se li passava més ràpid. Quan se esgotava de llegir, parlava amb Andreu o jugaven a les cartes. El seu company de cel·la, Andreu, havia sigut condemnat per tràfic de droga: li van descobrir 200 grams amagats en un eixugador de pèl que guardava en la seua maleta, en el viatge de tornada d' EEUU. Estava molt animat perquè li quedaven només dos mesos per a acabar de complir la condemna.

Cada setmana Enric conversava amb el capellà de la presó, que era un home amb molta experiència en el tracte amb els interns. Era també psicòleg titulat i havia treballat en centres de menors. Enric li havia comptat la seua vida i el motiu del seu empresonament. Van arribar a tindre molta confiança i Enric li demanava consells i orientacions per a canviar i millorar la seua vida. D' una altra part, la seua família el visitava els dies marcats. La seua dona li va comunicar que havia trobat un treball d' ajudant de cuina en un restaurant molt conegut, encara que només era de mitja jornada; de totes les maneres, estava molt contenta. Una altra bona notícia és que el banc els havia ajornat sis mesos el pagament de la hipoteca.

Els responsables de la presó s'adonaven que Enric havia mantingut una molt bona conducta en aquestos primers sis mesos. Per això li van permetre treballar com a ajudant en algun dels treballs de la presó. Ell va triar poder ajudar en la perruqueria, ja que li agradava aquest ofici i a més era molt amic de l'encarregat de la perruqueria, un pres de confiança, anomenat Pere. Aquest era un xic jove, molt alt i robust, amb molts tatuatges en els braços; portava arracades i estava calb (i això que era perruquer). Estava condemnat per haver ocupat, junt amb un grup d'amics, una casa de camp aliena. Estava a la presó des de fa onze mesos i li faltaven quatre per a eixir. Estava desitjós

de poder tornar a obrir novament la seua perruqueria. En este temps transcorregut la seua iaia havia mort i li havia deixat en herència el seu pis; ell la recordava sovint i li agraiïa la seua generositat.

Enric acudia diàriament a la perruqueria amb molt entusiasme i ganes d'aprendre. Pere era perruquer professional abans d'ingressar a la presó i sabia moltes tècniques modernes, ja que solia assistir a molts cursets de formació i actualització. A Enric li va ensenyar a llavar caps, afaitar barba i bigot, pentinar, tenyir i tallar el pèl. A poc a poc va anar aprenent totes les tècniques, fins que va arribar a ser l'encarregat de la perruqueria quan Pere va eixir de presó. Els interns acudien molt sovint per a canviar de pentinat, per la qual cosa Enric treballava molt i va aconseguir millorar amb tanta pràctica. Uns mesos abans d'acabar la seua condemna, va poder transmetre els seus coneixements a un altre pres (Francesc) que es faria càrrec de la perruqueria.

Una vegada fora de la presó, va necessitar tres mesos d'adaptació: va recuperar la seua vida familiar i les relacions amb els seus amics i coneguts. Al cap d'eixe temps, va començar a buscar ocupació amb l'ajuda de la treballadora social del barri. Com havia aconseguit ser un molt bon perruquer, va començar a visitar totes les perruqueries de la ciutat per a lliurar-les currículums. Al cap d' uns dies, li van cridar per a tres entrevistes de treball. En una d' elles li van contractar amb la condició que obtinguera el títol oficial de perruquer. A poc a poc va anar estalviant diners i, al cap de tres anys, es va fer càrrec de la perruqueria perquè el seu cap es va jubilar. Aleshores la seua dona va deixar el restaurant i es va incorporar com a nova treballadora en la perruqueria.

Esta història demostra que si hi ha un mal comportament, sí es possible canviar i millorar així la pròpia vida. Per això s'ha d'estar convençut i voler eixe canvi amb totes les ganes. També cal rodejar-se de persones generoses i solidàries, així com de l'amor de la família. Abans de dur a terme conductes inapropiades (per exemple, delictes, etc.), sempre és millor pensar a solucionar els problemes, demanar ajuda i deixar-se ajudar.

Sara Rojas Álvarez